

100 sekunder i tolv på atomkrigsuret: Vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur! af Helga Zepp-LaRouche

“En atomkrig kan ikke vindes og må aldrig føres”, erklærede de fem atommagter og permanente medlemmer af FN’s Sikkerhedsråd i en fælles erklæring den 3. januar i år. Eftersom brugen af atomvåben altid indebærer en risiko for at bruge hele atomvåbenarsenalet, og da selv en procentdel af det er tilstrækkeligt til at forårsage menneskehedens udryddelse, af denne grundlæggende indsigt faktisk have praktiske konsekvenser for alle atomvåbenmagters militære strategi. Men på trods af denne fælles erklæring lancerede USA’s strategiske kommando i den sidste uge af januar manøvren “Global Lightning”, som har til formål at teste de amerikanske atomstyrkers operative beredskab.

Selv om der var tale om en såkaldt “rutinemæssig” manøvre, der i år blev integreret med USA’s Indo-Pacific Command og derfor var rettet mod en mulig konfrontation med Kina, kan den i forbindelse med de øgede spændinger mellem Rusland og USA og NATO kun ses som endnu et, men måske det farligste, element i den leg med ild, som Vesten i øjeblikket spiller med Rusland og Kina.

Timing af manøvren faldt perfekt sammen med USA’s og Storbritanniens endnu ubeviste påstande om, at Rusland planlægger et militært angreb på Ukraine i slutningen af januar og midten af februar, hvilket den russiske regering gentagne gange har benægtet. Øvelsen i indsættelse af atomvåben er baseret på den nuværende atomkrigsplan fra USA’s

strategiske kommando. Hans. M. Kristensen, direktør for Nuclear Information Project of the Federation of American Scientists, kunne på grundlag af Freedom of Information Act få fat i titelsiden af denne plan, kaldet "Stratcom Conplan 0810-12, Strategic Deterrence and Force Deployment, Change 1". Kristensen, en af de mest kompetente specialister inden for nuklear strategi og våben, forklarede til Newsweek, at Global Lightning-øvelsen ikke blot forudsætter et atomart førsteangreb fra den ene eller den anden side, men en fortsat atomkrig, der fortsætter efter den første udveksling af slag.

Selv om de enkelte dele af denne nye krigsplan, der er blevet operationel siden den 30. april 2019, er underlagt den største hemmelighedsfuldhed, er konturerne af denne plan ved at tegne sig. Antagelsen er, at USA og NATO vil være i stand til at overleve et atomart førsteangreb fra Rusland eller Kina, derefter gengælde, absorbere yderligere angreb, gengælde igen osv. i en fortsat militær konfrontation. Denne atomkrigsplan omfatter ikke kun atomvåben, men også forskellige andre dødbringende systemer, såsom missilforsvarssystemer, målrettede energivåben såsom elektromagnetiske pulsvåben og lasere, cyberangreb og rumvåbenangreb fra rummet. Hvem skal kunne overleve en sådan fortsat atomkrig? De få mennesker, der kan gemme sig i dybe underjordiske bunkere? De morbide fantasier i Dr. Strangelove ligner en børnefødselsdag ved siden af dette.

Sidste års Global Lightning-manøvre i april 2021 fokuserede på den potentielle konflikt med Rusland; i år var den helliget den mulige konfrontation med Kina. Pentagons forskellige strategidokumenter siden 2017 har i stigende grad defineret Rusland og Kina som geopolitiske rivaler og modstandere og erstattet kampen mod den globale terrorisme med konkurrencen mellem stormagterne som en strategisk prioritet. Samtidig blev moderniseringen af den nukleare triade, som Obama-regeringen påbegyndte, fortsat, og tærsklen for brug af atomvåben blev i stigende grad sænket, bl.a. ved at der blev indsat lavtydende

spræghoveder på Trident-ubåde.

Den strategiske konflikt

Selv om der ikke har været mange officielle kommentarer, kom præsident Putins meddelelse den 1. marts 2018 om nye russiske nukleare systemer – Awangard hypersonisk missil, et interkontinentalt ballistisk missil med 20 gange lydhastigheden og fremragende manøvreedygtighed, der gør det amerikanske missilforsvarssystem stort set forældet, Kinschal hypersonisk krydsermissil samt atomdrevne krydsermissiler, hurtige undervandsdroner og laservåben – som et chok for det vestlige militæretablisement. I mellemtiden har Kina også udviklet sine egne supersoniske missiler med infrarød målsøgningsteknologi, en evne, som det amerikanske militær måske først vil få om to til tre år. Amerikanske satellitbilleder har fortsat lokaliseret omkring 300 missilsiloer under opførelse på spredte steder i Kina, hvoraf nogle måske forbliver tomme, men i andre er atommissiler i en tilstand af “affyring ved varsling” for at undgå et afvæbnende overraskelsesangreb.

Dette er i store træk den strategiske baggrund for de to traktater, som Putin den 17. december præsenterede for USA og NATO med anmodning om, at de skulle indeholde juridisk bindende garantier for, at NATO ikke udvider sig længere mod øst og ikke installerer offensive våbensystemer ved Ruslands grænser, og at der også gives garantier for, at Ukraine ikke bliver optaget i NATO.

I modsætning til mange transatlantiske politikere og medier mener general Kujat, den tidligere generalinspektør for de tyske væbnede styrker, at ophobningen af ca. 120.000 russiske tropper nær den ukrainske grænse, hvoraf nogle befinder sig flere hundrede kilometer væk, ikke tyder på et forestående angreb på Ukraine, men at Rusland ønsker at bruge denne trussel til at demonstrere styrke for at fremtvinge forhandlinger med USA og NATO på lige fod.

Indtil videre har USA og NATO nægtet at give tilsagn om Putins hovedkrav og synes kun villige til at give det, som Rusland anser for sekundære tilsagn om nye nedrustningsforhandlinger. Putin har bebudet "militær-tekniske foranstaltninger" i tilfælde af en endelig afvisning. I betragtning af, at stationering af potentielt offensive våbensystemer nær Ruslands grænser i forbindelse med NATO's udvidelse mod øst – det gælder f.eks. Aegis-missilforsvarssystemet, der er stationeret i Polen og Rumænien – har skabt en situation for Rusland, der kan sammenlignes med stationeringen af sovjetiske missiler på Cuba, opstår spørgsmålet om, hvordan disse "foranstaltninger" kan se ud. Den amerikanske Ruslandseksperter Gilbert Doctorow har mistanke om, at dette kunne indebære opstilling af atombevæbnede SS-26 Iskander-M-kortdistancemissiler i Hviderusland og Kaliningrad for at true NATO's frontlinjestater og Østtyskland til gengæld. Han har desuden mistanke om, at Rusland kunne placere atombevæbnede Zircon-overlydsmissiler ud for kysten af Washington DC, som russiske eksperter tidligere har sagt kunne ødelægge den amerikanske hovedstad så hurtigt, at præsidenten ikke ville have tid til at flygte med Air Force One. Teoretisk set kan zircon-overlydsmissilerne naturligvis opsendes overalt på verdenshavene, og de er meget vanskelige at opdage og opfange for konventionelle luftforsvarssystemer på grund af deres ni gange lydhastighed og manøvredygtighed under flyvning.

Det er derfor kun logisk, at Bulletin of Atomic Scientists' "dommedagsur" kun viste 100 sekunder i tolv den 20. januar 2022. Der er kun ca. halvandet minut til den nukleare apokalypse. Selv om der siden optrapningen af krisen i Ukraine efter næsten 40 års dyb søvn i antikrigsbevægelsen har været en lang række appeller, opfordringer og åbne breve – senest fra 100 organisationer i USA, der kræver, at præsident Biden nedtrapper spændingerne med Rusland – er truslens enorme omfang på ingen måde trængt ind i den offentlige bevidsthed.

Manglende klarhed om årsagerne

Men selv blandt de fleste mennesker i Vesten, der erkender den akutte fare, er der uklarhed om de underliggende årsager til den eksistentielle trussel mod menneskehedens eksistens. De ligger på den ene side i den systemiske karakter af det neoliberale finanssystems krise, som nu er gået ind i sin hyperinflationære slutfase, og på den anden side i det krav, som dette finanssystems elite i City of London, Wall Street og Silicon Valley stiller til en unipolær verden, hvor det alene er denne elites magtinteresser der bestemmer, hvad der skal ske i den "regelbaserede orden".

Dilemmaet er nu et dilemma med modsatrettede dynamikker. I den transatlantiske verden siden paradigmeskiftet i august 1971, som Lyndon LaRouche profetisk anerkendte, da Nixon effektivt afsluttede Bretton Woods-ordningen ved at afskaffe de faste valutakurser og dermed åbnede vejen for spekulativ profitmaksimering, et voksende skift væk fra investeringer i den produktive fysiske økonomi og hen imod spekulation i stadig mere eksotiske derivatbaserede finansielle produkter, hvoraf den seneste tåbelighed er "at flytte billioner" til den grønne New Deal.

De dermed forbundne investeringer i industrier med den lavest mulige energistrømsdensitet repræsenterer i sidste ende set ud fra et fysisk økonomisk synspunkt en lige så omfattende kapitalødelæggelse som investeringer i militær produktion af våbensystemer og hæren. At denne effekt for det meste ikke erkendes, hænger sammen med, at man forveksler pengeværdier, penge med reel rigdom, og med den

illusionen om, at børsnoterede selskabers aktieværdier siger noget om økonomiens produktivitet. Det er naturligvis i de yachtbesiddende milliardærers interesse, hvoraf nogle for længst har købt lejligheder i lavtliggende bunkere i Australien og andre steder, at bobleøkonomien opretholdes så længe som muligt, selv om andelen af den fattige befolkning fortsætter med at vokse, og middelklassen fortsætter med at skrumpes.

Da Sovjetunionen opløstes i 1991, og den transatlantiske elite trods alle advarsler – f.eks. fra pave Johannes Paul II – gav efter for fantasien om at have “vundet” den kolde krig og fortolkede “historiens afslutning” således, at hele verden nu skulle underkaste sig den neoliberale, regelbaserede orden, så de heller ingen grund til at holde løfterne til Rusland om ikke at udvide NATO mod øst. Hele spektret af instrumenter til at cementere den unipolære verden blev taget i brug: regimeskift enten gennem farverevolutioner eller “humanitære” krige mod alle regeringer, der stadig holder fast ved andre værdier. Viktoria Nuland pralede offentligt med, at udenrigsministeriet havde brugt fem milliarder dollars på NGO'er alene i Ukraine, hvilket i første omgang førte til den “orange revolution” i 2004. Da præsident Janukovitj i slutningen af 2013 nægtede at tilslutte sig EU's associeringsaftale, ikke mindst fordi EU er fuldt forbundet med NATO med hensyn til traktater og sikkerhed, kom den ikke så demokratiske side af den regelbaserede orden frem i form af Maidan-nazistkuppet i februar 2014. Som følge heraf blev Krim ikke annekteret af Putin, men ved en folkeafstemning af Krimbefolkningen, som ønskede at undslippe Kievs fascistiske politik. Allerede dengang erklærede Putin, at Vesten virkelig var interesseret i at holde Rusland i skak, og at hvis det ikke var Ukraine, ville de have fundet et andet påskud for at gøre det.

Den afgørende opstramning over for Rusland og Kina blev senest i 2017 synliggjort ved at ændre sprogbrugen i Pentagons sikkerhedsdoktriner og karakterisere disse to lande som “modstandere” og “autokratier”. Mens de vestlige institutioner i første omgang havde reageret på Xi Jinpings annoncering af den nye silkevej i september 2013 med en vidtrækkende blackout i hele fire år, reagerede disse institutioner nu på det største infrastrukturprojekt i menneskehedens historie, som om det var en eksistentiel trussel – nemlig mod den unipolære verden! Stort set alle sanktioner, der er blevet indført ensidigt overalt i verden, dvs. uden beslutninger i FN's

Sikkerhedsråd, har i sidste ende haft som hovedformål at forhindre Kinas økonomiske fremgang og Ruslands genvinding af sin status som en aktør i verden.

Udskriften af to unavngivne embedsmænd fra Det Hvide Hus' pressebriefing den 25. januar afslører på chokerende vis denne hensigt. Her præsenterer de en lang række "strenge økonomiske foranstaltninger" – begyndende med det højeste eskaleringsniveau – for at modarbejde Putins strategiske ambitioner om at industrialisere sin økonomi ved at nægte ham adgang til alle moderne, udviklede teknologier som f.eks. kunstig intelligens, kvantecomputere og alle teknologier relateret til forsvar og rumfart, for at forhindre ham i at "diversificere" økonomien ud over eksport af olie og gas og for at opnå en atrofiering af den russiske økonomi.

Denne politik, der er formuleret i et utroligt brutalt sprog, er intet andet end en fortsættelse af Jeffrey Sachs' såkaldte "chokterapi" fra 1990'erne, hvis udtrykkelige mål var at reducere Rusland fra at være en supermagt i Sovjetunionens dage til at være et råvareeksporterende land i den tredje verden. Denne politik var dengang som i dag en krigserklæring – den eneste forskel er, at Putin er ikke en ynkelig figur som Jeltsin, er blev forkælet af Vesten af geopolitiske årsager, men en strålende strateg, der ved, hvordan han skal forsvare Ruslands interesser.

De ikke mindre hadefulde tirader mod Kina, som man i dag kan høre fra imperiets hofskribenter og fra tidligere maoister fra SDS-tiden, som i dag er steget til topstillinger i De Grønne, kan imidlertid ikke ændre noget ved den kinesiske økonomis enestående succes, som i 2021 havde en vækstrate på over 8 % på trods af Corona. Kina har gjort mere for menneskerettighederne end noget andet land i det såkaldte vestlige værdifællesskab ved at løfte 850 millioner mennesker ud af fattigdom i sit eget land – herunder uighurerne, som nu nyder en langt bedre levestandard og en befolkningstilvækst over gennemsnittet – og ved at give mange udviklingslande

mulighed for at overvinde fattigdommen for første gang.

De samme kredses tavshed om den største humanitære katastrofe, der er udløst af de vestlige sanktioner i Afghanistan, hvor næsten en million børn sulter, og hvor i alt 24 millioner mennesker risikerer at dø denne vinter, besegler deres totale miskredit.

Fælles erklæring fra Putin og Xi

Hvis forskellige forfattere har advaret om, at kampagnerne mod Rusland og Kina kunne føre til, at disse to lande kommer endnu tættere på hinanden, kan de være tilfredse, for det er præcis, hvad der nu er sket i forbindelse med Putins besøg ved de olympiske lege i Kina. Det haster imidlertid med at tage de ideologiske briller af og erkende den ekstraordinære mulighed, som den fælles erklæring giver hele verden i denne ekstremt farlige verdenssituation.

Det 16 sider lange dokument med titlen "Fælleserklæring fra Den Russiske Føderation og Folkerepublikken Kina om internationale forbindelser i en ny æra og om en global bæredygtig udvikling" indeholder en opfordring til at erstatte den geopolitiske konfrontation med et økonomisk samarbejde som grundlag for en fælles sikkerhedspolitik. Begge nationer appellerer til NATO om at afstå fra yderligere ekspansionsplaner, at overvinde tankegangen fra den kolde krig og at forankre de langsigtede sikkerhedsgarantier, som Rusland kræver. Den rolle, som internationale organisationer som G20, BRICS, APEC og ASEAN spiller, bør styrkes. Rusland vil samarbejde om gennemførelsen af det "globale udviklingsinitiativ", som Kina har foreslået, og understreger betydningen af begrebet "ét fællesskab om menneskeheds skæbne".

Lad os tænke tilbage på de hundrede sekunder i tolv på atomkrigens ur: Hvem vil benægte, at vi er et udeleligt skæbnefællesskab? I de seneste uger er der blevet rejst mere

forsigtige røster til fordel for en ny paneuropæisk sikkerhedsarkitektur, der omfatter Rusland og Ukraine, og som kunne vedtages i en ny Helsinki-aftale. I betragtning af den komplekse verdenssituation, truslen mod verdensfreden, der berører alle stater, og den uadskillelighed, der er forbundet med alles sikkerhed, er det imidlertid nødvendigt at gå videre end Helsinki og skabe en international sikkerhedsarkitektur, der omfatter alle verdens staters sikkerhedsinteresser.

Denne arkitektur skal være baseret på principperne i Westfalens fred, dvs. at alle staters interesser skal sikres, og især deres ret til økonomisk og kulturel udvikling. Bevarelsen af verdensfreden forudsætter en fuldstændig og endelig forkastelse af malthusianernes politik og kræver, at alle nationer får ubegrænset adgang til de videnskabelige og teknologiske fremskridt, der er opnået. Denne nye orden – som er forudsætningen for menneskeartens overlevelse – kræver et nyt paradigme, der skal udnytte de bedste traditioner fra alle kulturer på det højeste humanistiske niveau.

Vi har et valg: Enten lader vi uret tikke videre, indtil de sidste hundrede sekunder er gået, og så vil der ikke være nogen tilbage til at kommentere resultatet. Eller vi kan huske, at vi er den eneste kendte kreative art i universet, og vi kan forme vores fælles fremtid.

zepp-larouche@eir.de